

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.083 van 25 september 2001
in de zaak A. 110.256/VII-24.575.**

In zake : 1. Rik DE PLUS,
 2. Regine BAVEGHEMS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DENYS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

Eric VANDERPOORTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN DER JEUGHT,
kantoor houdende te NINOVE,
Stationsstraat 48.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rik DE PLUS en Regine BAVEGHEMS op 13 september 2001 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 23 augustus 2001 waarbij aan Eric VANDERPOORTEN een vergunning wordt afgeleverd voor het aanplanten van een bos op percelen gelegen te Pollare-Ninove, kadastraal gekend als Afd. 8, Sectie A, nrs. 371e, 371l, 372a en 367n;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JONGBLOET die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekers, van bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat S. VAN DER JEUGHT, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift Eric VANDERPOORTEN, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat verzoekers woonachtig zijn bovenaan de Dendervallei, in de Nekkerputstraat te Ninove (deelgemeente Pollare); dat zij stellen deze locatie voor het bouwen van hun woning te hebben gekozen omwille van het mooie uitzicht op die vallei en ook omdat de percelen achter hun tuin volgens het vigerend gewestplan staan ingekleurd als natuurgebied; dat Eric VANDERPOORTEN, een buur die in dezelfde straat woonachtig is en eigenaar is van enkele percelen die deels achter de woning en de tuin van verzoekers zijn gelegen, deze percelen wenst te bebossen met 200 zomereiken en 230 essen, alsook blijkbaar met enkele heesters; dat hij daartoe een vergunningsaanvraag indient voor wijziging van vegetatie, in toepassing van artikel 10, § 1, 1°, d, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu; op het aanvraagformulier wordt aangeduid als te wijzigen "vegetatie, andere dan historisch permanent grasland"; dat de aanvraag op 31 januari 2001 ontvankelijk en volledig wordt verklaard; dat tijdens het openbaar onderzoek dertien bezwaren worden ingediend, onder meer door verzoekers; dat op 2 april 2001 het college van burgemeester en schepenen van de stad Ninove de vergunning weigert op grond van de volgende motivering :

"(...)
Gelet op het feit dat het perceel volgens de biologische waarderingskaart in biologisch waardevol gebied gelegen is;
(...)"

Overwegende dat deze aanplanting van 430 bomen niet aansluit aan een ander bos of bomengroep en geen bijkomende verrijking is van de bestaande fauna en flora;

Overwegende dat deze bomen op de helling van de Dendervallei zullen aangeplant worden en niet in het dal; dat door deze aanplanting de specificiteit van de Denderbiotoop zal worden geschaad en de specifieke open structuur van het Denderlandschap zal worden geschonden;

Overwegende dat deze bomen het zicht op de Dendervallei -Pollarebrug en lager gelegen weiden zullen wegnemen en hierdoor het uitzicht zal veranderen en de open vlakte zal verdwijnen;

Overwegende dat het derhalve niet aangewezen is om de vergunning te verlenen zodat de eigenheid van het landschap, nl. een open vlakte wordt bewaard";

(...)

dat de tussenkomende partij administratief beroep aantekent tegen deze weigering; dat nadat de afdeling Natuur - Oost-Vlaanderen gunstig advies heeft uitgebracht, op 23 augustus 2001 het bestreden besluit wordt genomen waarbij de vergunning wordt verleend; dat de kern van de motivering als volgt luidt :

"(...)

Overwegende dat de percelen conform de biologische waarderingskaart biologisch waardevol zijn doch dat deze waarde de laatste jaren sterk gedegradeerd is (van soortenrijk naar soortenarm grasland);

Overwegende dat door het beplanten met bomen de biologische rijkdom van het gebied niet geschonden wordt;

Overwegende dat de voorgestelde werken niet indruisen tegen het standstillprincipe en de zorgplicht zoals bepaald in het natuurdecreet;

Overwegende dat het open graslandkarakter van het alluviale gedeelte van de Dendervallei behouden blijft en dat het bebossen van de valleiflanken landschapshistorisch gezien verdedigbaar is;

Overwegende dat de aanplantingen zullen geschieden met inheemse, streekeigen boomsoorten zijnde es en zomereik;

Overwegende dat door het respecteren van een minimale plantafstand van 20 meter voor wat hoogstammige bomen betreft de eventuele beschaduwning tot een aanvaardbaar minimum kan worden beperkt;

(...)"

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekers als eerste middel aanvoeren wat volgt :

"Eerste middel, genomen uit de schending van de artikelen 7 §1 4° en 10 §1 c van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het Decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu,

Doordat, de bestreden vergunning de vegetatiewijziging vergunt van een aantal percelen die zijn gelegen in het historisch permanent grasland,

En doordat, deze percelen volgens de bepalingen van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem, vastgesteld bij Kb dd. 30 mei 1978 gelegen zijn in het natuurgebied,

Terwijl, artikel 7 §1 4° van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het Decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu het wijzigen van de vegetaties van de volgens het gewestplan in groengebieden, parkgebieden, buffergebieden en bosgebieden gelegen historisch permanente graslanden verbiedt;

En terwijl, artikel 10 §1 1 c de vergunbaarheid van de vegetatiewijziging van historisch permanente graslanden uitdrukkelijk beperkt tot gronden die volgens het Gewestplan zijn gelegen in valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologisch belang of agrarische gebieden met bijzonder belang,

En terwijl, de Ministeriële Omzendbrief LNW/98/01 dd. 10 november 1998 betreffende algemene maatregelen inzake natuurbehoud en wat de voorwaarden voor het wijzigen van vegetatie en kleine landschapselementen betreft volgens het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het Decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu in zijn punt 3.4.1.1. stelt dat het wijzigen van historisch permanent grasland buiten het verbod opgenomen in artikel 7 vergunningsplichtig (is) in valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologisch belang of agrarische gebieden met bijzondere waarden

En terwijl, aldus de Bestendige Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen, door een vergunning af te leveren voor de vegetatiewijziging van een permanent historisch grasland dat volgens voorschriften van het erop van toepassing zijn gewestplan in natuurgebied en dus in een groengebied gelegen de in het middel aangehaalde bepalingen schendt";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op dat middel volgende repliek geeft :

"- Artikel 7. §1 4° bepaalt dat wijzigingen van de vegetaties verboden zijn voor historisch permanent grasland en poelen gelegen in groengebieden, parkgebieden, buffergebieden en bosgebieden.

Wat onder een historisch permanent grasland moet worden verstaan wordt bepaald in de definities die worden weergegeven in hoofdstuk I van het besluit en wordt verwezen naar de bijlage 4 bij het besluit voor nadere toelichting.

In bijlage 4 wordt een overzicht gegeven van de verschillende soorten grasland die in aanmerking kunnen komen als historisch permanent grasland.

In het overzicht wordt 'Hc' (vochtig, bemest grasland) opgenomen : dit is de karteringseenheid die aan het betrokken grasland werd gegeven bij de eerste biologische waarderingskaarten.

Het betrof toen dus een soortenrijk grasland. In de huidige waarderingskaarten wordt de grond gekatalogeerd als 'Hp' (= Engels raaigras en witte klaver). Dit is niet opgenomen in de tabel onder bijlage 4.

Derhalve is de verbodsbepaling niet van toepassing op de betrokken percelen.
Het eerste middel is niet ernstig";

3.1.3. Overwegende dat het middel van verzoekers er op neerkomt dat met het bestreden besluit een vergunning voor de vegetatiewijziging van "historisch permanent grasland" werd verleend, hetgeen door artikel 7, § 1, 4°, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu in groengebieden, verboden is; dat wordt vastgesteld dat verzoekers in het middel louter poneren dat de betrokken percelen "historisch permanent grasland" zouden vormen, zonder dat zij daartoe concrete elementen aanbrengen; dat de verwerende partij van haar kant in haar repliek diverse elementen aanbrengt ter staving van haar standpunt dat de betrokken percelen niet als historisch permanent grasland te beschouwen zijn; dat zij daarbij ter terechtzitting aan de hand van de geactualiseerde biologische waarderingskaart aantoonde dat de betrokken percelen met het symbool Hp worden aangeduid en dat dit symbool niet voorkomt in de tabel, gevoegd bij de bijlage IV, bij het bovenvermeld besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998; dat verzoekers niet aantonen dat deze elementen, die prima facie er op wijzen dat de betrokken percelen geen "historisch permanent grasland" vormen, niet correct zijn en dat de argumentatie van de verwerende partij niet opgaat; dat, in elk geval, zij generlei aantonen dat de betrokken gronden wél als "historisch permanent grasland" zouden moeten worden aangemerkt; dat, nochtans, zeker binnen het raam van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, het aan verzoekers toekomt op afdoende wijze uiteen te zetten en aan te tonen dat de premisse waarop het aangevoerde middel is gesteund, correct is; dat dit des te meer klemmt nu de aanvrager van de vergunning in zijn vergunningsaanvraag als voorwerp heeft vermeld "wijziging van vegetatie, andere dan historisch permanent grasland" en noch het college van burgemeester en schepenen, noch de bestendige deputatie, noch een van de adviserende diensten daaromtrent enige opmerking heeft geformuleerd; dat het middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat het tweede middel luidt als volgt :

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 13 §5 3° van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het Decreet dd. 21 oktober 1997 betreffende het

natuurbehoud en het natuurlijk milieu, uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van overheids-handelingen, en uit de schending van het motiveringsbeginsel als Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur,

Doordat, eerste onderdeel, noch verzoekers, noch de anderen die in het kader van het openbaar onderzoek over de aanvraag tot het bekomen van de natuurvergunning hun bezwaar hebben ingediend in het bestreden besluit, waarbij het beroep van de aanvrager tegen het besluit van het College van Burgemeester en schepenen van de gemeente Ninove, waarbij de vergunning werd geweigerd, wordt ingewilligd, en de vergunning wordt kunnen terugvinden of het bezwaar dat zij indienden door de Bestendige Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen werd besproken of beoordeeld, minstens uit het bestreden besluit niet kunnen opmaken wat van hun bezwaar het lot is geweest,

Terwijl, de in het middel aangehaalde bepalingen vereisen dat uit de beslissingen die genomen zijn ingevolge procedures waarin een openbaar onderzoek heeft plaatsgehad, en waarbij deze bezwaren niet worden ingewilligd, moet blijken dat de bezwaren werden onderzocht en waarom ze werden afgewezen (cfr. hierover OPDEBEEK, I., en COOLSAET, A., De formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, p. 199a. 249, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

En doordat, tweede onderdeel, het bestreden besluit, bij de vaststelling dat het betrokken gebied volgens de biologische waarderingskaarten als biologisch waardevol wordt gekwalificeerd volstaat met te stellen dat deze waarde de laatste jaren sterk gedaald is (van soortenrijk naar soortenarm grasland), zonder in het bestreden besluit zelf op enige wijze te verwijzen naar de documenten, adviezen of onderzoeken waarop de Bestendige Deputatie zich voor deze stelling steunt,

Terwijl, uit het Gemeentelijk Natuurontwikkelingsplan blijkt dat de Dendervallei-West, waarvan het betrokken gebied deel uitmaakt nog staat aangeduid met de code Hp, zijnde Engels Raaigras en witte klaver, en niet met de code Hx, zijnde soortenarm grasland,

Terwijl, de in het middel aangehaalde bepalingen, en meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van overheidshandelingen vereisen dat de motivering van een besluit dat onder het toepassingsveld van de wet valt, zoals het bestreden besluit, concreet is, en eruit moet blijken dat de overheid met kennis van zaken heeft geoordeeld.

En doordat, derde onderdeel, enerzijds het bestreden besluit, door de vergunning af te leveren aanvaardt dat het gebied waarop dit besluit slaat dient te worden gekwalificeerd als historisch permanent grasland, dat door artikel 1 14° het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 23 juli 1998 wordt gekwalificeerd als een half natuurlijke vegetatie bestaande uit grasland, gekenmerkt door het langdurige grondgebruik als graasweide, hooiland of wisselweide met ofwel cultuurhistorische waarde ofwel een soortenrijke vegetatie van kruiden en grassoorten, waarbij het milieu wordt gekenmerkt door aanwezigheid van sloten, greppels, poelen, uitgesproken micro-reliëf bronnen of kwelzones, en anderzijds het bestreden besluit stelt dat de waarde van het grasland waarop het bestreden besluit slaat de laatste jaren is gedegradeerd van soortenrijk naar soortenarm grasland, en dat het bebossen van het betrokken historisch permanent grasland van de valleiflanken landschapshistorisch gezien verdedigbaar is,

En doordat, met andere woorden de vergunningverlenende overheid door de aflevering van de vergunning het betrokken gebied als historisch permanent grasland erkent, en anderzijds de aflevering van de vergunning motiveert aan de hand van de gegevens waaruit moet blijken dat het betrokken gebied helemaal niet als historisch permanent grasland kan worden gekwalificeerd;

Terwijl, de in het middel aangehaalde bepalingen vereisen dat de motivering die een besluit schraagt noch dubbelzinnig, noch tegenstrijdig mag zijn, cfr. hierover OPDEBEEK, I., en COOLSAET, A., De formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, p. 150-151, al. 187-188, en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

En terwijl, het bestreden besluit door de vergunning af te leveren op basis van een motivering die haaks staat op de reden waarom het voorwerp van de vergunning vergunningsplichtig is, de in het middel aangehaalde bepalingen schendt”;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt :

“In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven waarom de Bestendige Deputatie meende de natuurvergunning te kunnen verlenen, nl. het betreft een soortenarm grasland, het beplanten met bomen schendt de biologische rijkdom van het gebied niet, het standstillprincipe en de zorgplicht worden niet geschonden, het opengraslandkarakter van het alluviale gedeelte van de Dendervallei blijft behouden en het bebossen van de valleiflanken is landschapshistorisch verdedigbaar, er zullen enkel inheemse, streekeigen boomsoorten worden aangeplant.

Het is niet zo dat op elk van de bezwaren individueel moet geantwoord worden. Uit het overwegend gedeelte moet blijken welke de beweegredenen geweest zijn om tot de bestreden beslissing te komen. Uit het bovenstaande blijkt dat dit het geval is.

Bovendien wordt in het besluit gesteld dat de eventuele beschaduwning tot een aanvaardbaar minimum kan worden beperkt door voor de hoogstammige bomen een minimale plantafstand van 20 meter te respecteren.

Vooraf uit dit laatste blijkt dat rekening werd gehouden met de bezwaren die werden ingediend in eerste aanleg. Dit was immers één van de bezwaren.

Als bezwaar werd ook gesteld dat de omwonenden een waardedaling vrezen van hun eigendom doordat het zicht wordt beperkt. Uiteraard kunnen financiële overwegingen geen argument zijn om een natuurvergunning te weigeren.

Ter zake dient ook opgemerkt dat het doel van het Natuurvergunningsdecreet is de achteruitgang van de natuur te stoppen en van daaruit te herstellen.

Vanuit dit natuurbehoudsstandpunt betekent de aanplanting van de bomen geen verlies maar integendeel, een lichte winst op lange termijn.

Het feit dat de beplanting met bomen aldaar als historisch verdedigbaar kan beschouwd worden, staat daar los van. Dit houdt nl. in dat er langsheen de gehele lengte van de valleiflanken verspreide bosjes aanwezig waren en dat juist alluviale gedeelten open grasland of moerassige zones waren, waardoor de stelling van beboste flanken en open alluvium historisch verdedigbaar is.

Tenslotte kan ook worden opgemerkt dat alle stukken integraal in het dossier aanwezig zijn en er onlosmakelijk deel van uitmaken, dat zij werden meegegeven aan de Bestendige Deputatie wanneer zij uitspraak diende te doen en dat te allen tijde een inzage van het dossier kan worden gevraagd.

Het feit dat het grasland geëvolueerd is van een soortenrijk grasland naar een soortenarm grasland blijkt uit de waarderingskaarten. De eerste kaarten katologeerden de gronden als ‘Hc’; nu is dit ‘Hp’. (zie hoger). Verzoeker merkt dit trouwens zelf op in zijn verzoekschrift (p.7, 2 de alinea).

Volgens verzoeker spreekt de Bestendige Deputatie zichzelf tegen in de bestreden beslissing door enerzijds een vergunning af te leveren in dit gebied, wat inhoudt dat het als historisch permanent grasland wordt beschouwd en door anderzijds te stellen dat het grasland de laatste jaren gedegeerd is tot

soortenarm grasland en het bebossen van de betrokken percelen landschapshistorisch verdedigbaar is, waardoor wordt ontkend dat het om een historisch permanent grasland.(gaat)

Verzoeker trekt hier verkeerde conclusies uit de overwegingen van de Bestendige Deputatie.

Wat onder historisch permanent grasland moet worden verstaan werd reeds in de bespreking van het eerste middel uiteengezet.

De Bestendige Deputatie stelt enkel dat het betrokken grasland zoals het nu wordt gewaardeerd (Hp) niet is opgenomen in de tabel van bijlage 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van de nadere regels tot uitvoering van het Natuurvergunningsdecreet, zodat de verbodsbepaling uit artikel 7 van dit besluit er niet op van toepassing is. Dit houdt evenwel niet in dat er geen vergunningsplicht is.

Er is dus geen sprake van tegenstrijdigheid.

Het tweede middel is niet ernstig”;

3.2.3.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat vooreerst wordt vastgesteld dat het geschonden geachte artikel 13, § 5, derde lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 betrekking heeft op de motivering van de beslissing in eerste aanleg en dan ook in casu niet dienstig kan worden aangevoerd; dat artikel 17, § 4, van hetzelfde besluit stelt dat de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing bevat over de aanspraken of bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld; dat, evenwel, verzoekers geen beroep instellen tegen de in eerste aanleg genomen beslissing, zodat, prima facie, op grond van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 niet kan worden gesteld dat het bestreden besluit een antwoord diende te bevatten op hun bezwaren die zij destijds tijdens het openbaar onderzoek hadden geuit; dat weliswaar de formele motiveringsplicht vastgelegd bij de wet van 29 juli 1991 vereist dat in de beslissing de feitelijke - en de rechtsgronden zijn terug te vinden die haar verantwoorden; dat, prima facie, verzoekers met hun betoog niet aantonen dat de motivering van het bestreden besluit niet afdoende is, dit in acht genomen het doel dat aan het stelsel van de natuurvergunning ten grondslag ligt, te weten de bescherming van de natuur; dat desbetreffend kan worden opgemerkt dat de bezwaren van verzoekers in hoofdzaak betrekking hadden op de esthetische schending van het landschap, vooral dan van hun uitzicht op de Dendervallei alsook, weze het in mindere mate, op het wegnemen van zon en licht door de aan te planten bomen, met daaraan verbonden een daling van de waarde van hun eigendom; dat op het eerste gezicht dergelijke bezwaren vreemd zijn aan het stelsel van de natuurvergunning, zoals bedoeld bij het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu; dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

3.2.3.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verwerende partij in het bestreden besluit prima facie wel aangeeft waarom naar haar oordeel het waardevol biologisch karakter van de betrokken percelen zou zijn verminderd, namelijk omdat volgens de biologische waarderingskaart het grasland aldaar zou zijn geëvolueerd van soortenrijk naar soortenarm grasland; dat de verwerende partij op goede gronden lijkt te stellen dat verzoekers de biologische waarderingskaart, waarvan sprake in de bijlage IV van voornoemd besluit van 23 juli 1998 kenden, minstens konden kennen; dat verzoekers niet aantonen dat de gronden die op die waarderingskaart met het symbool Hp zijn aangeduid - hetgeen staat voor “Engels Raaigras en witte klaver” wel soortenrijk grasland zouden vormen en bovendien nog als biologisch waardevolle vegetatie zou moeten worden aangemerkt; dat bijaldien wordt vastgesteld dat tijdens de vergunningsprocedure nergens enige discussie werd gevoerd omtrent het gewenst behoud van de bestaande vegetatie omwille van haar natuurwaarde; dat, ten slotte, uit de beoordeling als biologisch waardevolle vegetatie nog niet volgt dat die vegetatie niet zou kunnen worden vervangen door andere evenzeer biologisch waardevolle vegetatie, althans voor zover het in casu niet zou gaan om “historisch permanent grasland”; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

3.2.3.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat vooralsnog niet valt in te zien hoe het feit dat een natuurvergunning werd verleend er op zou wijzen dat het gaat om “historisch permanent grasland”; dat, integendeel, aangezien het wijzigen van de vegetatie in “historisch permanent grasland” in natuurgebied niet bij wege van een natuurvergunning zoals bedoeld in het natuurvergunningsdecreet kan worden toegestaan, er op het eerste gezicht moet worden van uitgegaan dat de verwerende partij juist wel de mening was toegedaan dat het niet ging om “historisch permanent grasland”; dat het derde onderdeel niet ernstig is;

3.4. Overwegende dat geen der aangevoerde middelen ernstig zijn; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Eric VANDERPOORTEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekers, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig september tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.